

Arrest

nr. 109 977 van 17 september 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 7 januari 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 november 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlagen 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juli 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienen op 26 juli 2011 elk een asielaanvraag in. Zij verklaren op dezelfde dag het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. De adjunct van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen neemt op 24 november 2011, inzake de ingediende asielaanvragen, de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers stellen tegen deze beslissingen elk een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij aangetekend schrijven van 22 december 2011 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de

toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.4. Bij arresten met nummers 74 942 en 74 943 van 13 februari 2012 weigert ook de Raad de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekers.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) neemt op 9 maart 2012 de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 22 december 2011 onontvankelijk wordt verklaard. Verzoekers stellen tegen deze beslissing een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging en tot nietigverklaring in bij de Raad.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op 16 maart 2012 beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Verzoekers stellen tegen deze beslissingen een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad.

1.7. Bij aangetekend schrijven van 10 april 2012 dienen verzoekers een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.8. Bij arrest met nummer 83 956 van 29 juni 2012 vernietigt de Raad de in punt 1.5. bedoelde beslissing van 9 maart 2012.

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op 26 juli 2012 de beslissing waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging van 10 april 2012 onontvankelijk wordt verklaard. Verzoekers stellen tegen deze beslissing een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging en tot nietigverklaring in bij de Raad.

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op 27 augustus 2012 de nieuwe beslissing waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging van 22 december 2011 onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten. Verzoekers stellen tegen de onontvankelijkheidsbeslissing een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging en tot nietigverklaring in bij de Raad en tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten een beroep tot nietigverklaring.

1.11. Verzoekers dienen op 30 oktober 2012 een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.12. De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op 26 november 2012 de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 30 oktober 2012 onontvankelijk wordt verklaard en de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod.

De beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod, die op 6 december 2012 aan verzoekers ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

In uitvoering van de beslissing van attaché [...], gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

[...], nationaliteit Rusland (Federatie van)

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 07 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië , tenzij hij [zij] beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 2° hij [zij] langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: Op 13.02.2012 werd door de Raad

voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

Met toepassing van artikel 74/14, §3, van de wet van 15 december 1980:

□ 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 27.08.2012, ter kennis gebracht op 13.09.2012.

[...]

Inreisverboden

In uitvoering van artikel 74/11, §1, eerste lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar in volgende gevallen:

□ 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 27.08.2012, ter kennis gebracht op 13.09.2012.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder werpt een exceptie van onontvankelijkheid wegens gebrek aan belang op tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten. Hij stelt dat een nietigverklaring van deze beslissingen geen nuttig effect kan sorteren, nu hij in dat geval niets anders vermag dan nieuwe bevelen om het grondgebied te verlaten af te geven. Hij verwijst hiertoe naar het gegeven dat deze bevelen zijn genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en dat hij overeenkomstig deze bepaling over een gebonden bevoegdheid beschikt. Hij stelt dat hij enkel op wettige wijze kan afzien van de afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten indien een hogere rechtsnorm zou worden geschonden, en verwijst op dit punt naar de bespreking van de middelen om te besluiten dat geen schending van een hogere rechtsnorm kan worden aangenomen.

De Raad merkt op dat verzoekers betwisten dat toepassing kan worden gemaakt van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, zodat niet zonder een onderzoek van de middelen kan worden gesteld dat vaststaat dat deze wetsbepaling toepasbaar is. Daarenboven moet worden benadrukt dat verzoekers de schending aanvoeren van de artikelen 3, 5, 8 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en dat voormelde verdragsbepalingen primeren op de door verweerder ingeroepen wetsbepaling. Door te stellen van oordeel te zijn dat de aangevoerde schending van de artikelen 3, 5, 8 en 13 van het EVRM ongegrond is, loopt verweerder vooruit op het onderzoek van de middelen door de Raad.

Er kan niet zonder meer worden gesteld dat verzoekers geen belang hebben bij de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

De exceptie wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoekers voeren in een eerste, tweede en derde middel – die samen worden behandeld – de schending aan van de artikelen 7 en 9ter van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3, 5, 8 en 13 van het EVRM, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de rechten van verdediging, van het fair play-beginsel en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Zij verstrekken volgende toelichting bij de middelen:

“De bestreden beslissing ontbeert elke draagkrachtige motivering.

[...]

Het is duidelijk dat dergelijke motivering geenszins draagkrachtig kan zijn, temeer gebleken is dat verzoeker afkomstig is van Dagestan, waar de overheid geenszins de nodige bescherming biedt, wel integendeel, zelf agressor geweest is ten aanzien van de persoon van verzoeker en zovelen van zijn volksgenoten, die onderworpen werd aan arrestatie, opsluiting, ondervraging, huiszoeking en ook bedreigingen.

De motivering moet adequaat zijn en in evenredigheid met het belang van de beslissing. Zie ook J. VANDE LANOTTE en E. CERECHE, De motiveringsplicht van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1992, 11-12.

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., “Le controle par le conseil d’Etat de la motivation des actes réglementaires”, noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Het is duidelijk dat enerzijds de weigering tot toekenning van de vluchtelingenstatus en tevens van de subsidiaire beschermingsstatus en anderzijds het bevel om het grondgebied te verlaten, twee duidelijk onderscheiden beslissingen betreffen.

Er mag van verwerende partij uiteraard verwacht worden dat er niet op een vage en algemene wijze geantwoord wordt.

Er kan en mag van verwerende partij bovendien verwacht worden dat zij een duidelijk onderscheiden administratieve beslissing niet zomaar verantwoord met verwijzing naar een eerdere, andere duidelijk onderscheiden administratieve beslissing, doch zeer duidelijk de argumentatie dient aan te geven waarom zij de tweede administratieve beslissing heeft genomen, temeer deze uitermate verstrekkende gevolgen heeft voor verzoeker die thans niet enkel de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd wordt doch tevens het land dient te verlaten.

In de bestreden beslissing werd ten onrechte niet geargumenteed en ook geen rekening gehouden met o.m. volgende zaken, die nochtans ten zeerste van belang zij voor de beslissing bevel om het grondgebied te verlaten:

- er werd door verzoeker een aanvraag art. 9 TER VW ingediend op basis van zijn medische toestand, dewelke weliswaar werd afgewezen, doch waartegen nog beroep openstaat en waartegen hoger beroep werd aangetekend.

Er is zodoende nog geen definitieve beslissing betreffende de aanvraag tot medische regularisatie die door verzoeker werd ingediend.

Door verwerende partij werd het engagement aangegaan om geen bevel te betekenen als er een procedure art. 9 TER VW nog bezig is.

In de rechtspraak van uw zetel werd reeds herhaaldelijk aangenomen dat de beoordeling van een aanvraag art. 9 TER VW, ten zeerste zijn invloed heeft bij het betekenen van een bevel om het grondgebied te verlaten, waarbij er geen rechtsgeldig bevel kan betekend worden vooraleer definitieve beslissing is tussengekomen over de aanvraag art. 9 TER VW.

Verwerende partij is niet onfeilbaar en uw zetel beschikt over een annulatiebevoegdheid.

Verzoekende partij verwijst daarbij naar de recente rechtspraak van uw zetel waarbij in gelijkaardige casussen gelijkelijk gemotiveerde beslissingen geannuleerd werden.

- ondertussen werd eveneens een verzoek art. 9 TER VW ingediend op basis van de slechte medische toestand van de zoon [D.] van verzoekers.

Hier geldt mutatis mutandis dezelfde argumentatie waarbij thans niet aan verzoeker en zijn gezin kan gevraagd worden om in hun slechte toestand alsnog het land te verlaten.

De definitieve beslissing op de aanvraag art. 9 TER VW dient afgewacht te worden.

Er is in casu manifeste schending van de motiveringsplicht, art. 7 VW en art. 9 TER VW.

[...]

In Dagestan komen tot op heden verscheidene problemen voor van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen.

Het is niet omdat de gevechtshandelingen sterk afgenomen zijn in omvang en in intensiteit, en het dagelijks bestuur (dat meewerkt met de Russen) in handen is van lokale mensen, dat de situatie in Dagestan plots veilig zou zijn, wel integendeel.

De situatie in Dagestan is en blijft ernstig en precair en de situatie van de personen uit de Kaukasus in het algemeen is en blijft ook ernstig.

Verschillende elementen van de Vluchtelingenconventie, zoals weergegeven in artikel 1 van de Conventie van Genève, zijn bevestigd of geïnterpreteerd in de jurisprudentie van de VBC betreffende kandidaat-vluchtelingen uit Dagestan.

In het verleden werd geoordeeld door de VBC dat de bevolking van Dagestan het slachtoffer was groepsvervolging, zijnde "une persécution résultant d'une politique délibérée et systématique, susceptible de frapper de manière indistincte tout membre d'un groupe déterminé du seul fait de son appartenance à celui-ci".

Actueel maken de ontvoeringen en verdwijningen de belangrijkste onveiligheidsfactoren uit Dagestan, waarbij de daders meestal "gemaskerde mannen" zijn en de ontvoeringen gepaard gaan met detentie en foltering en een groot deel van de ontvoerde mensen nooit worden teruggevonden.

Het lijkt een courante praktijk te zijn om een persoon te arresteren en te onderwerpen aan foltering.

In deze omstandigheden is het duidelijk dat verwerende partij niet zomaar zich kan beroepen op een eerdere beslissing om zomaar een bevel om het grondgebied te verlaten te gaan betekenen.

Er is sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, art. 7 VW, het zorgvuldigheidsbeginsel, en de beginselen van behoorlijk bestuur door het feit dat enkel wordt verwezen naar een vorige beslissing.

Hierbij dient tevens gesteld dat het inreisverbod op basis van het feit dat verzoekers geen gevolg hebben gegeven aan een vorig bevel, niet kan bijgetreden worden in die zin dat er tot op heden nog geen definitieve uitspraak is betreffende de medische problematiek én van verzoeker én van diens kind.

Er is medische overmacht en zodoende kan verzoeker onmogelijk verplicht worden het Belgisch grondgebied te verlaten.

Een repatriëring is ten zeerste tegenaangewezen wegens een schending van art. 3 EVRM. Er is sprake van een post traumatische stresstoornis ingevolge een psychologische schok die hij heeft ondergaan in haar geboorteland. Er is bovendien sprake van blijvende handicap

Een uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten is onmogelijk hic et nunc en strijdig met art. 3 EVRM.

[...]

In casu werd geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit Dagestan, die er geenszins op verbeterd is, trouwens voor alle personen uit de Kaukasus niet.

Minstens is het zo dat deze situatie in Dagestan diende beoordeeld te worden voorafgaand aan het betekenen van een bevel om het grondgebied te verlaten, aangezien het uiteraard niet kan dat verzoeker naar een land wordt teruggestuurd waar volop ontvoeringen en folteringen vaststaande praktijk zijn (EVRM).

Door zomaar een bevel om het grondgebied te verlaten te gaan betekenen, worden de rechten van verdediging ten zeerste geschaad.

Het schendt ten zeerste art. 9 TER VW en art. 3 EVRM dat met thans door een bevel om het grondgebied te verlaten thans bij de betekening van het bevel in gene mate rekening wordt gehouden met de slechte medische toestand van verzoeker.

Het schendt de beginselen van behoorlijk bestuur om nog voor er beslissing is tussengekomen inzake legaal verblijf op basis van medische regularisatie nu vlug een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

Verzoeker dreigt thans nog voor hij desgevallend een positieve beslissing kan bekomen op zijn aanvraag op basis van medische regularisatie, hetgeen uiteraard niet strookt met het beginsel der fair play.

Minstens dient de beslissing afgewacht te worden betreffende een uitspraak tot l-gaal verblijf op basis van medische regularisatie, procedures die thans hangende zijn, aangezien verzoeker uiteraard bij een positieve beslissing hieromtrent, onmiddellijk over een verblijfstitel kan beschikken en zodoende niet meer zonder geldige verblijfstitel in België verblijven en dus het bevel om het grondgebied te verlaten, onmiddellijk haar uitwerking dienen te verliezen.

Het Hof van Justitie was van oordeel in een arrest van 17 februari 2009 dat betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvraag wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen.

Hierboven werd aangetoond dat deze situatie tot op heden in Dagestan er een is van willekeurig geweld met ontvoeringen en verdwijningen, folteringen edm. waardoor verzoekster louter al door haar aanwezigheid een reëel risico op bedreiging loopt.

Door verwerende partij diende dus nagegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn.

Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partij geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van zijn asielrelaas, op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer zij zou terugkeren naar haar land van herkomst.

Dat er niet alleen schending aan de orde is van hogervermelde Europese Richtlijn en art. 48/3 doch tevens door het automatisch afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten er manifest schending aan de orde is van art. 3 EVRM.

Dat het automatisch afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten maakt dat de enige beoordeling die dient te gebeuren, dient te gebeuren door verwerende partij.

Indien deze beoordeling niet is gebeurd, dan levert dit manifeste schending op van art. 3 EVRM juncto art. 13 EVRM.

Dat deze schending bovendien wordt aangevuld met een schending van art. 8 ERVM (zie hoger).

Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend ("independent and rigorous") moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM.

Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van art. 3 EVRM aan de orde kan zijn.

In casu blijkt dit geenszins uit de motivering, wel integendeel werd er geen enkel onderzoek terzake gedaan en dus ook niet gemotiveerd hieromtrent.

Dat in elk geval nooit de actuele situatie van het land van herkomst is onderzocht geworden alvorens een beslissing te nemen of minstens dit niet blijkt uit de motivering.

Anderzijds is er ook nooit enig onderzoek gedaan naar de (slechte) medische toestand van verzoeker en zijn echtgenote.”

4.2.1. In zoverre verzoekers lijken aan te geven dat de formele motiveringsplicht is geschonden, kan de Raad enkel vaststellen dat de motieven op grond waarvan wordt besloten tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot het opleggen van een inreisverbod van drie jaar aan verzoekers op eenvoudige wijze in de bestreden beslissingen kunnen worden gelezen zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

4.2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van zijn beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet – dat de juridische grondslag vormt van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten – bepaalt:

Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

[...]

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;”.

Artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet – dat de juridische grondslag vormt van de bestreden inreisverboden van drie jaar – luidt verder:

“De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° [...];

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

Verzoekers betogen allereerst dat een “*duidelijk onderscheiden administratieve beslissing niet zomaar [kan worden] verantwoord met verwijzing naar een eerdere, andere duidelijk onderscheiden administratieve beslissing*”. Zij wijzen er aldus op dat enerzijds de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en anderzijds het bevel om het grondgebied te verlaten twee duidelijk van elkaar te onderscheiden beslissingen betreffen. Deze kritiek van verzoekers mist evenwel feitelijke grondslag, nu uit een eenvoudige lezing van de bestreden aktes blijkt dat de bevelen om het grondgebied te verlaten worden afgegeven op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en waarbij tevens de feitelijke grond wordt toegelicht. Zo wordt gemotiveerd dat verzoekers langer in het Rijk verblijven dan de overeenkomstig artikel 6 van de

Vreemdelingenwet bepaalde termijn. Ter staving hiervan wordt gewezen op de arresten van de Raad van 13 februari 2012 waarbij verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. Gelet op deze motivering dient te worden aangenomen dat verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven, niet zozeer op de grond van de arresten van de Raad waarbij hen een beschermingsstatus wordt geweigerd, doch wel op grond van het gegeven dat zij langer in het Rijk verblijven dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn. De weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt door verweerder enkel aangehaald ter staving van het gegeven dat zij langer in het Rijk verblijven dan toegestaan.

Verzoekers geven daarnaast aan dat ten onrechte geen verder onderzoek is verricht naar de omstandigheden in Dagestan en hieromtrent niet wordt gemotiveerd in de bestreden beslissingen. Zij wijzen erop dat de overheid in Dagestan geenszins de nodige bescherming kan bieden en integendeel zelf agressor is geweest ten aanzien van hun persoon en zovelen van hun landgenoten. Tevens wijzen zij op algemene wijze – doch opnieuw zonder hun betoog te staven aan de hand van concrete stukken – naar een problematische mensenrechtensituatie in Dagestan. Zij verwijzen in dit verband verder naar rechtspraak van de vroegere Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen. Zij lijken te citeren uit een beslissing, maar zonder de concrete beslissing met vermelding van nummer en datum aan te geven. Tevens verwijzen zij naar een arrest van het Hof van Justitie van 17 februari 2009 betreffende de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad merkt in dit verband op dat niet blijkt op welke grond verweerder verplicht zou zijn om een verder onderzoek te voeren naar de actuele situatie in Dagestan voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissingen of op dit punt te motiveren. De vrees die verzoekers meenden te koesteren bij een terugkeer naar hun land van herkomst werd reeds onderzocht naar aanleiding van de door verzoekers ingediende asielaanvragen, waarbij de Raad bij arresten met nummers 74 942 en 74 943 van 13 februari 2012 verzoekers zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus weigerde. Ten overvloede wijst de Raad er ook op dat verzoekers geen enkel element aanbrengen dat erop wijst dat de situatie in hun herkomstland sinds de afwijzing van hun asielaanvragen fundamenteel is gewijzigd.

Verzoekers betogen daarnaast dat ten onrechte geen rekening is gehouden met de door hen ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Los van de vraag op welke aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet verzoekers juist doelen, merkt de Raad op dat zij in gebreke blijven enige verdere toelichting te geven bij de gronden op basis waarvan verweerder verplicht zou zijn geweest hiermee rekening te houden bij het nemen van de bestreden beslissingen. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen de verschillende reeds ingediende aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet allen werden behandeld door verweerder waarbij telkens een beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag werd genomen. Er blijkt dan ook niet dat in de motiveringen van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten nog een motivering was vereist over de medische situatie van verzoekers en/of hun kinderen. Verzoekers kunnen zich op dit punt niet beperken tot een loutere stelling dat verweerder het engagement zou zijn aangegaan om geen bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen “*als er een procedure art. 9 TER VW nog bezig is*”. Verzoekers kunnen zich op punt ook niet steunen op rechtspraak van de Raad, zonder enige verwijzing naar concrete arresten aan de hand waarvan de vergelijkbaarheid met huidig voorliggende zaak kan worden nagegaan. Verzoekers tonen verder ook niet aan dat het gegeven dat zij tegen deze beslissingen nog in beroep konden gaan bij de Raad of reeds een beroep hangende hadden bij de Raad tot gevolg heeft dat verweerder niet kon overgaan tot de afgifte van de thans voorliggende bevelen om het grondgebied te verlaten. Bovendien wijst de Raad er ook nog op dat de eventuele vernietiging van voormelde onontvankelijkheidsbeslissingen door de Raad als dusdanig geen invloed heeft op de verblijfsstatus van verzoekers. In deze situatie vallen zij terug op de situatie waarin zij een openstaande aanvraag om machtiging tot verblijf hangende hebben bij verweerder. De enkele indiening van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet schort evenwel de uitvoerbaarheid van een bevel om het grondgebied te verlaten niet op (cf. o.m. RvS 6 april 2000, nr. 86.715; RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 6 februari 2004, nr. 127.903; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036; RvS 7 januari 2005, nr. 138.946; RvS 20 november 2006, nr. 164.950) en verhindert op zich ook niet dat een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven (RvS 3 juni 2004, nr. 132.036). Verzoekers kunnen verder niet dienstig betogen dat ten onrechte geen rekening is gehouden met de door hen op 20 december 2012 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van de medische problemen van hun kind D. Deze aanvraag dateert immers van na het nemen van de bestreden beslissingen zodat verweerder hiermee geen rekening kon houden bij nemen van deze beslissing.

Verzoekers geven verder nog aan niet akkoord te gaan met de aan hen opgelegde inreisverboden van drie jaar. Zij stellen dat hiertoe niet kon worden overgegaan vooraleer er een definitieve uitspraak was over de medische problematiek van het gezin. De Raad stelt vast dat verzoekers de concrete motivering in de bestreden beslissingen niet betwisten dat zij geen gevolg hebben gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten die hen op 13 september 2012 ter kennis werden gebracht en dat zij zich bevinden in de situatie voorzien in artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet waarbij een inreisverbod van drie jaar kan worden opgelegd. Op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen waren de door verzoekers ingediende aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet allen onderzocht door het bestuur en afgesloten met een onontvankelijkheidsbeslissing. Verzoekers blijven in gebreke de concrete grond aan de duiden op grond waarvan verweerder pas een inreisverbod zou kunnen opleggen indien de onontvankelijkheidsbeslissingen inzake de ingediende aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet definitief zouden zijn geworden in de zin dat alle beroepsmogelijkheden zijn uitgeput.

De uiteenzetting van verzoekers laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van een incorrecte feitenvinding, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of in strijd met de artikelen 7 en 74/11 van de Vreemdelingenwet. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van artikel 7 van de Vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

4.2.3. Waar verzoekers nog een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet aanvoeren, merkt de Raad op dat zij niet aantonen op welke wijze de bestreden beslissingen – die werden genomen op grond van de artikelen 7, eerste lid, 2° en 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet – een schending kunnen inhouden van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. In de bestreden beslissingen wordt immers geen uitspraak gedaan over het al dan niet toestaan van een verblijfsmachtiging om medische redenen.

4.2.4. De Raad wijst er verder op dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957; RvS 28 juni 2011, nr. 214.223). Ten overvloede merkt de Raad ook op dat verzoekers deze schending inroepen op grond van de actuele situatie in Dagestan, doch zonder dat blijkt dat zij op dit punt enig nuttig gegeven naar voren hadden kunnen brengen in de zin dat de situatie aldaar sinds de afwijzing van hun asielaanvragen fundamenteel is gewijzigd. Er blijkt dan ook niet welk belang verzoekers hebben bij dit onderdeel van het middel. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

4.2.5. Verzoekers tonen verder niet aan dat het bestuur oneerlijke middelen, zoals het achterhouden van gegevens, verdragingsmanoeuvres of overdreven spoed, zou hebben aangewend. Zij betogen andermaal dat zij nog steeds een positieve beslissing kunnen bekomen inzake hun aanvragen om machtiging tot verblijf op medische gronden, doch er dient te worden herhaald dat niet blijkt dat verweerder niet kon overgaan tot het nemen van de bestreden beslissingen na eerder te zijn overgegaan tot de onontvankelijkverklaring van de hangende aanvragen om machtiging tot verblijf. Op deze grond kan geen schending van het fair play-beginsel worden vastgesteld.

4.2.6. Enige schending van een ander beginsel van behoorlijk bestuur kan op basis van het betoog van verzoekers evenmin wordt vastgesteld.

4.2.7. Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, merkt de Raad op dat om te kunnen besluiten tot een schending van bovenvermeld artikel, verzoekers dienen aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan folteringen of mensonterende behandelingen. Zij moeten deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moeten concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

In casu dient te worden vastgesteld dat verzoekers zich beperken tot een zeer algemene uiteenzetting betreffende de situatie in Dagestan. Zij verwijzen hierbij naar oude rechtspraak van de vroegere Vaste

Beroepscommissie voor Vluchtelingen, zonder enige concrete beslissing met vermelding van nummer en datum aan te halen. Deze handelswijze volstaat niet om een inbreuk op artikel 3 van het EVRM te kunnen vaststellen. De Raad wijst er immers op dat het aan verzoekers toekomt hun blote beweringen te staven met objectieve en persoonlijke gegevens en stukken en een begin van bewijs te leveren. Zij blijven op dit punt in gebreke. Bovendien wijst de Raad er op dat bij arresten met nummer 74 942 en 74 943 van 13 februari 2012 reeds werd vastgesteld dat verzoekers niet voldeden aan de voorwaarden opgenomen in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en hen bijgevolg de subsidiaire beschermingsstatus niet kon worden toegekend. De vaststelling dat een vreemdeling niet voldoet aan de criteria vervat in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet impliceert dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn of haar land van herkomst geen risico loopt in de zin van artikel 3 van het EVRM. Zoals reeds aangehaald, brengen verzoekers geen concrete gegevens aan dat de situatie in hun herkomstland fundamenteel is gewijzigd sinds voormelde beoordeling door de Raad.

Waar verzoekers verwijzen naar hun medische toestand, wijst de Raad er verder op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg reeds oordeelde dat enkel "*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*", een schending van artikel 3 EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42). Hierbij wijst de Raad erop dat een eenvoudige vrees voor een schending van het leven of de fysieke integriteit of voor een onmenselijke of vernederende behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Het is aan verzoekers om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij terugkeer naar hun land van herkomst zullen worden blootgesteld aan een dergelijk reëel risico (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Verzoekers laten evenwel na in hun verzoekschrift aan te geven of te concretiseren welke de zeer uitzonderlijke humanitaire of medische omstandigheden zouden zijn die pleiten tegen de bestreden beslissingen. Louter algemene verklaringen dat er sprake is van een "*post traumatische stressstoornis*" en een "*blijvende handicap*" zijn hiertoe onvoldoende. Het loutere feit dat aanvragen om verblijfsmachtiging om medische redenen werden ingediend die door de gemachtigde van de staatssecretaris reeds onontvankelijk werden verklaard, laat op zich evenmin toe te besluiten dat er een gezondheidsproblematiek aanwezig zou zijn die ingevolge de uitvoering van de bevelen om het grondgebied te verlaten in dusdanige mate zou worden beïnvloed dat kan worden besloten tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM. Verzoekers hebben weliswaar beroepen ingesteld bij de Raad tegen de beslissingen waarbij hun aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werden verklaard, doch de eventuele nietigverklaring hiervan is op zich ook niet voldoende om *in casu* te besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM, nu hierbij enkel de vraag voorligt of verweerder op wettige wijze besloot tot de onontvankelijkheid van de aanvragen in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De Raad kan in het kader van huidige procedure enkel vaststellen dat verzoekers op geen enkele wijze aantonen dat een eventuele verwijdering van het grondgebied voor zover vereist niet met de nodige zorg en begeleiding kan plaatsvinden en zij eventuele medische zorgen voor hun aandoening en opvang niet kunnen genieten in hun herkomstland.

Op grond van voorgaande bespreking merkt de Raad ook op dat verweerder geenszins automatisch heeft besloten tot het nemen van de bestreden beslissingen, doch hiertoe pas is overgaan nadat eerst een beslissing werd genomen inzake de hangende aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van medische redenen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM is niet aangetoond.

4.2.8. Waar verzoekers de schending van artikel 5 van het EVRM in de hoofding van hun tweede middel aanvoeren, merkt de Raad op dat verzoekers er zich toe beperken te verwijzen naar deze Verdragsbepaling doch dat een concrete uiteenzetting ontbreekt van de wijze waarop de bestreden akten artikel 5 van het EVRM zouden miskennen. Er wordt niet toegelicht op welke wijze de bestreden akten het recht op vrijheid en veiligheid van verzoekers in het gedrang brengen. In zoverre zij hierbij doelen op hun algemene uiteenzetting betreffende de veiligheidssituatie in Dagestan, kan het volstaan te verwijzen naar voorgaande bespreking dienaangaande in het kader van artikel 3 van het EVRM. De aangevoerde schending van artikel 5 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

4.2.9. In zoverre verzoekers zich verder beroepen op een schending van artikel 8 van het EVRM, merkt de Raad op dat ook hier een uiteenzetting van de wijze waarop de bestreden akten deze verdragsbepaling zouden schenden volledig ontbreekt. Er wordt op geen enkele wijze toegelicht welk concreet privé- en/of gezinsleven dat onder de bescherming valt van deze Verdragsbepaling verzoekers

in België zouden hebben opgebouwd. Dit onderdeel van het middel is, bij gebreke van de vereiste precisie, dan ook onontvankelijk.

4.2.10. Wat de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM betreft, dient te worden gesteld dat dit artikel, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462; RvS 30 november 2007, nr. 177.451). Verzoekers voeren weliswaar de schending aan van de artikelen 3, 5 en 8 van het EVRM, maar hoger werd reeds aangetoond dat verzoekers geen schending van deze verdragsbepaling aannemelijk maken.

4.2.11. Waar verzoekers daarnaast de schending aanvoeren van “*hogervermelde Europese Richtlijn*” kan de Raad enkel vaststellen dat in de voorgaande bespreking op geen enkele wijze melding wordt gemaakt van de schending van enige richtlijn. Er blijkt derhalve niet welke concrete richtlijn wordt ingeroepen, laat staan welke bepaling uit deze richtlijn dan wel geschonden wordt geacht en op welke wijze. Dit onderdeel van het middel is eveneens onontvankelijk.

4.2.12. Verzoekers voeren ten slotte nog de schending aan van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling bepaalt in welke omstandigheden de subsidiaire beschermingsstatus aan een vreemdeling kan worden toegekend. Nu in de bestreden akten evenwel geen standpunt wordt ingenomen over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, kan geen schending van deze wetsbepaling worden vastgesteld.

Het eerste, tweede en derde middel zijn, in zoverre ze onontvankelijk zijn, ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien september tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS